

След прочита на тази регресия не искам да оставате с погрешното впечатление, че самоубийството е нещо, което не носи след себе си неблагоприятни последици. И не само че то не разрешава проблемите, а ги задълбочава и утежнява обстоятелствата в нашия живот. Самата Сели, която е 34-годишна жена, ме потърси за регресия, защото имаше проблеми със съня, с нервите, минала е през депресия, страхува се, че ще остане сама и без деца, не е доволна от работата си и животът ѝ дотук е бил всекидневна борба за оцеляване, защото на 19-годишна възраст е останала и без родители. И ако публикувам тази регресия, то го правя, за да се види преди всичко забележителният подход на един Духовен учител в такава ситуация - как Той утешава и насърчава обърканата и нещастна душа... как се опитва да ѝ помогне. Този момент изисква специално внимание! Още повече, че съвсем изненадващо за Сели... въпреки влечението ѝ към йога и източните учения... неин Духовен учител се оказа Петър Дънов, който се появи в духовната сфера, облечен с дълга мантия в бяло и кремаво. В очите Му тя усети някаква енергия, любов и мъка... Било Му мъчно за нея. Всъщност ето и нейният затрогващ разказ:

Книгата на живота ми е тъмноредна – цвят бордо, и със златни ленти около заглавието. Съдържа 230 пожелтели страници. Буквите са български, печатни, а моето духовно име е СЕЛИ и означава МИР.

Учителят ме връща в минал живот, за да видя откъде идват проблемите, които имам в настоящия си живот. И виждам себе си като 25 годишна жена. Годишната е 1871. С червена шапка съм, която се връзва под брадичката... Приличам на червената шапчица. :) С пола до коляното съм и с престилка. Чорапите ми са също до коляното, а обувките ми са с ластик. Намирам се на нещо като пазар и гледам как една жена продава стоката си. След това се виждам да стоя пред една карета, където чакам някакъв мъж. Когато той идва, виждам, че има грубо, изсечено лице и бакенбарди. На главата си има цилиндър, а в ръката е с бастунче. Опитва се да ме хване за ръката. Има нещо като пръстен, халка. Може би е съпругът ми, но не го искам... Държа халката си в ръката... Очите на мъжа излъчват нещо лошо. Тръгвам да се качвам в каретата. Седя сама в нея. Отивам някъде. Има гора и малка къщичка, от която излизат по-големи и по-малки деца, с бели шапчици и на кърмички. Радват се и скачат. Едно от тях е моето. То е момиче на 1 – 2 години. Прегръщам го, след което го вземам на ръце. Казва се Мириам и държи червена топка... След това пак виждам морето – Егейско море. Застанала съм на скала и съм спокойна. Обичам да съзерцавам морето... Хубаво е и безкрайно! Мисля си, че е вечно... Сега водещият ме насочва към друг важен момент, който носи промяна... Вече съм на 40 години. Вървя по някаква улица. Тясна е. Виждам само уличката и нищо друго. Спирам на едно място. Има нещо като магазин, аптека. Влизам и

вземам шишенце. Тръгвам си с него. Когато се прибирам, забърквам съдържанието му с тесто. Сладко е на вкус. Изпичам го и ям от него. И после нищо... Лежа на една страна. Мисля, че съм мъртва. Отровила съм се. Причината е свързана с детето и мъжа. Няма ги. Сама съм. Самотата ме подтиква към смъртта. Душата си отдъхва от нещо тежко – от тялото... като затвор е. Не го искам – то е като опаковка! Искам да летя! И летя... Всичко е черно, а аз съм светла като светулка. Има поляни, цветя, море, планина, небе със звезди. Свободно е и не ми пука за нищо. Стигам до житна нива. Баба и дядо са там. Гледат ме. Те са със сегашния си образ, а аз съм с образа от изминалия живот – със същата рокля и шапка. Усещам някаква лоша енергия, която идва от тях. Като че ли в тях има нещо лошо, но... това не са те, а някой друг чрез тях. Тялото ми се е сковало от страх. Искам да избягам и тръгвам, като постоянно се обръщам назад. Успявам! Виждам отново морето. Слизам надолу към плажа. Сядам и се заглеждам в морето. Спокойна съм. Идва Учителят. Слага ръка на главата ми. Опитва се да ме успокои. Говори ми за мир, любов. Изправя ме и ме прегръща. Трябва да си простя! Трябва да си простя! Казва ми: „Не се губи!” Целува ме по челото. Гали ме по ръцете. Прегръща ме. „Всичко ще се оправи! Прости си!” Аз плача... Слагам глава на рамото му. Продължавам да плача. „Успокой се! Ти си специална! Трябва да се откриеш! Всичко ще се нареди! Ти си аз. Всичко е едно цяло. Успокой се! Ти си светлина в тунела. Лети, лети свободна!” Оставям го и си летя. Всичко е спокойно. Има много тъмно небе със звезди. Тихо е...

Сега Учителят тръгва да ме води при групата ми от сродни души. В началото сме само двамата и той ме е хванал за двете ръце. След това ме завежда при дърво в гората. Сядаме. Има хора, седнали в кръг. Много са и са като аборигени. Пеят нещо. Седят на земята и се клатят. Аз съм нещо като цар... Изглеждам като фараон. Има нещо лошо в мен. Студена съм. Гледам ги безизразно. Не ми пука от нищо. Усещам величие. Силна съм, но нямам чувства, нямам нищо. Учителят ми казва да вярвам, да се моля, да обичам! Не съм сама, а съм сама. Има отчаяние в мен, защото не усещам нищо. „Трябва да се пробудиш!” Имам сили в ръцете – много мощна енергия! Трябва да внимавам с нея! Мога да изпепеля всичко. От това ги е страх хората. Кланят ми се като на Бог, а аз съм безразлична. „Лекувай, а не разрушавай! Ръцете са за това! Лекувай! Ти си светлина! Отвори се!” Ръцете ми тежат. Изтръпнали са. „Излекувай се и помогни на другите! Не се притеснявай! Всичко ще се оправи! Ти си специална! Ти си аз!” С теб ме е срещнал, защото това е пътят! А по проблема за безсънието ми казва: „Ти сама трябва да се справиш! Успокой се! Ти си сила!” Сега Учителят ме прегръща... Ние сме едно. Губя се в Него... Той или е Исус, или Исус е Той! „Всичко ще се оправи! 1944 година. 19 август...” Каква е тази година? Каква е тази дата? Нищо не ми говорят... Водещият регресията ми отговаря, че Учителят е напуснал физическото си тяло през 1944 година, а 19 август е началото на Божествената година, която се отбелязва с голямата Паневритмия на езерото Бъбрека. „Не се плаши! Ела при Мен! Всичко ще се оправи! Бог е Любов! Ти си Любов!” Трябва да съм там! Никога на съм ходила... Зелено е и има много палатки. Много хора с бели дрехи. Седят на земята. Аз седя като кълбо светлина, а

те се протягат към мен. Аз съм Той, а Той седи отстрани. Енергията е много голяма! Ръцете... Аз съм топка... „Защо отричаш, че си такава? Защо бягаш от себе си и от същността си? Ти си Аз и Аз съм Ти! Всичко е едно! Не го мисли, а просто го живеи! Бог е в теб и в нас. Обичай се и не се нагрубявай! Не се мрази! Защо се отричаш? Ела тук! Ела и остани! Ти си Силата! Върви напред и не се обръщай никога! 19 август – тогава ще намериш всичко! Ти си проводник! Има светлина...” Тази светлина тече по тунела през мен. Ръцете ми са като олово. Толкова са тежки! Има енергия в тях. И там, като фараон, съм можела да изпепелявам, а сега трябва да лекувам. Всичко е в ръцете... като кръгове светлина. „Не се плаши и лекувай!” Учителят ми говори за някаква по-възрастна жена. Гинка се казва. „Гинка съм Аз!” Тя е до Него. Тя е важна! Всичко е спокойно. „Няма какво повече да ти кажа! Ти ще разбереш! Ти си истинска!”